

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ АВІАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ

В умовах становлення інформаційного суспільства в Україні і світі одним із пріоритетних напрямів державної політики є питання інформатизації органів державної влади. Використання досягнень науки і техніки у сфері інформатизації в системі органів державного управління створює ряд проблем, тому, перш за все, необхідно створити ефективну нормативно-правову базу регулювання процесів інформатизації державних органів, зокрема Державної авіаційної служби України.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про Національну програму інформатизації» від 4 лютого 1998 року інформатизація – це сукупність взаємопов'язаних організаційних, правових, політичних, соціально-економічних, науково-технічних, виробничих процесів, що спрямовані на створення умов для задоволення інформаційних потреб громадян та суспільства на основі створення, розвитку і використання інформаційних систем, мереж, ресурсів та інформаційних технологій, які побудовані на основі застосування сучасної обчислювальної та комунікаційної техніки [3].

Цей процес сприяє забезпеченню національних інтересів, поліпшенню керованості економікою, розвитку високих технологій, зростанню продуктивності праці, вдосконаленню соціально-економічних відносин, подальшій демократизації суспільства. Тому питання правового регулювання сфери інформатизації стає усе більш актуальним та важливим для життя суспільства та держави.

Згідно із Законом України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» від 9 січня 2007 року розвиток інформаційного суспільства в Україні та впровадження новітніх інформаційно-комунікаційних технологій в усі сфери суспільного життя, в діяльність органів державної влади та органів місцевого самоврядування визначається одним з пріоритетних напрямів державної політики [4].

Одним з основних напрямів інформатизації є інформатизація стратегічних напрямків розвитку державності, безпеки та оборони. Досягається шляхом створення і розвитку інформаційно-аналітичних, обчислювальних та автоматизованих систем, центрів і мереж, які забезпечують роботу органів державної влади та органів місцевого самоврядування в усіх сферах суспільного життя.

Тому інформатизація Державної авіаційної служби України потребує належного правового регулювання. Сукупність наявних нині нормативно-правових актів щодо інформатизації має досить складну структуру. Протя-

гом 2012–2013 рр. проведено суттєву модернізацію законодавчої бази з формування та реалізації національної політики з розвитку інформаційного суспільства, інформатизації та електронного урядування, що дозволяє реалізовувати значну кількість завдань подальшого соціально-економічного та політичного розвитку України, гармонійного входження до світового інформаційного співтовариства.

Нормативно-правову базу процесів інформатизації Державної авіаційної служби України складають: Конституція України від 28 червня 1996 року, Закон України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 року, Закон України «Про Національну програму інформатизації» від 4 лютого 1998 року, Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» від 9 січня 2007 року, Закон України «Про Концепцію Національної програми інформатизації» від 4 лютого 1998 року, Указ Президента України «Про затвердження Положення про Державну авіаційну службу України» від 06.04.2011 р. № 398/2011 та інші закони та підзаконні нормативно-правові акти.

У ст. 17 Конституції України визначено, що забезпечення інформаційної безпеки України є однією з найважливіших функцій держави і справою всього Українського народу [1]. Свою конкретизацію зазначена конституційна норма отримала у ст. 8 Закону України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 року. В цій статті визначаються основні напрями державної політики з питань національної безпеки України, а також, перелічуються напрями, що стосуються інформаційної сфери. У Законі України «Про Національну програму інформатизації» визначено загальні засади формування, виконання та коригування Національної програми інформатизації [3].

Закон України «Про Концепцію Національної програми інформатизації» містить основи стратегічного підходу до організаційних, нормативно-правових та технічних засад реалізації процесу інформатизації країни в умовах створення єдиного інформаційного простору, характеристику сучасного стану інформатизації, її стратегічні цілі і основні принципи, очікувані наслідки реалізації цієї Програми [2].

Разом з тим, зазначена законодавча база має значну кількість невизначеностей та суперечностей, що проявляється у невідповідно великій кількості норм і інститутів регулювання, значному адміністративному і податковому тиску, неприйнятно високій кількості зобов'язань, покладених на суб'єкти діяльності у цих сферах.

Таким чином, держава, займаючи провідну позицію в регулюванні відносин з розвитку інформаційного суспільства, інформатизації та електронного урядування, демонструє сьогодні низьку спроможність ефективно справлятися з прийнятими повноваженнями.

Література

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про Концепцію Національної програми інформатизації»: Закон України від 4 лютого 1998 року № 75/98-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 27. – Ст. 182.
3. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 4 лютого 1998 року № 74/98-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 27. – Ст. 181.
4. Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки: Закон України від 9 січня 2007 року № 537-V // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 12. – Ст. 511.

УДК 340 (043.2)

Забарський В.В., к.ю.н.,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРЕДСТАВНИЦЬКА ФУНКЦІЯ ПРОКУРОРА В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Після набрання чинності КАС України актуалізувалася необхідність розв'язання проблем, пов'язаних з пошуком шляхів підвищення ефективності функціонування адміністративних судів та удосконаленням правової бази здійснення адміністративного судочинства [1, с. 363]. Однією із таких проблем є і представницька функція прокурора в адміністративному судочинстві.

За законом України «Про прокуратуру» представництво прокуратурою інтересів громадянина або держави в суді полягає у здійсненні прокурорами від імені держави процесуальних та інших дій, спрямованих на захист у суді інтересів громадянина або держави у випадках, передбачених законом. Формами представництва є: 1) звернення до суду з позовами або заявами про захист прав і свобод іншої особи, невизначеного кола осіб, прав юридичних осіб, коли порушуються інтереси держави, або про визнання незаконними правових актів, дій чи рішень органів і посадових осіб; 2) участь у розгляді судами справ; 3) внесення апеляційного, касаційного подання на судові рішення або заяви про їх перегляд за нововиявленими обставинами.

Виходячи із змісту Конституції України (п. 2 ст. 121), представництво інтересів громадян повинно здійснювати «у випадках, визначених законом». Прокурор самостійно визначає підстави для представництва у судах, форму його здійснення і може здійснювати представництво в будь-якій стадії судочинства в порядку, передбаченому процесуальним законом (ч. 5 ст. 36) Закону України «Про прокуратуру».